

HET VERHAAL VAN DUVIN 123 HEEFT EEN VERVOLG

Voor hen, die niet weten waarover ik nu ga vertellen, raad ik aan om [hier het eerste deel over onze duivin NL26-123](#) te lezen.

Het verhaal kreeg een bijzonder vervolg.

Toen de duivin weer op het hok zat, was ze weer helemaal blij. Haar jong was bij het achterblijven van moeder ongeveer 5 dagen oud. Nu was dat jong inmiddels ruim drie weken oud. Toch ging 123 haar jong volop voeren. Ze vloog hier weer vrijuit en ook werd ze alweer tweemaal opgeleerd. Ik vond het verantwoord om ze op 8 augustus in te korven voor Bierges. Maar helaas was ze op zaterdagavond niet thuisgekomen.

Het ongelooflijke is geschied. De duif 123, die ik twee weken geleden bij Jo & Florian Hendriks had opgehaald, zat zondag van Bierges op de nok van het duivenhok bij Jo in Nijswiller!

Met oost in de wind was ze toch oostwaarts gevlogen.

Het toeval wil dat ik op zondag een afspraak had bij vriend Guido Jansen in Hillensberg (D) dat ±30 km van Nijswiller ligt. Omdat het hok bij Jo geen ingangen kent, zou hij de duif zaterdagavond buiten proberen te vangen.

Hij liet me zondag weten dat het helaas niet gelukt was. Ik vertelde hem dat ik toch langs wilde komen om het tamme duifje zelf naar me toe te lokken, je weet nooit. Jo dacht dat het mij nooit zou lukken om die duif te lokken.

Toen mijn vrouw en ik weer allervriendelijkst waren ontvangen, moest het gaan gebeuren. De grote hond werd binnen gehouden en ik ging richting het duivenhok.

De duif zag mij en herkende duidelijk mijn stem. Na wat troetelwoordjes kwam ze naar beneden en ik lokte ze naar een venster voor het duivenhok. En jawel, zonder al teveel moeite pakte ik haar!

Jo had veel bewondering voor het feit dat mij dat gelukt was en ik was natuurlijk superblij dat ik mijn lievelingsduif weer in mijn handen had! Ze mag in Luyksgestel weer vrij rondvliegen, maar hoeft in ieder geval dit jaar niet meer mee op de vluchten.

Wat een verhaal, hè?

